

Peste văi, peste grădini,
Unde sboru mii de albi ni ;
Peste ape curgătoare
Și dumbrăvi resonătoare.
Cătu pământu tu vei vedē
E cuprinsu de zestrea mea !
Ș'acea dalbă de moșie
Tótă'n veci a ta să fie ;
Când prin tine-a fi scăpată
De o fiară'nfricoșată,
De unu zimbru fiorosu
Care-o calcă'n susu și'n josu !
4. Bine vorba nu sfârșia ;
Din riu iată că eșia
Zimbrulu aprigu ca unu smeu,
Cu lungi cóme ca de leu,

Și cu córne oçelite
Și cu aripi la copite.
Fiaara cruntă și turbată
Plecă fruntea lui cea lată
Și sărindu, mugindu, da zoru
Peste mândrulu vânătoru.
Eră Dragoș s'aținea,
Și celu zimbru cum veniă,
Ghioga'n frunte-i aruncă,
Fruntea'n do'ei despică !
Apoi capulu fi tăea,
Într'o lance ilu punea
Și plecă în veselie
Pe frumoșa lui moșie,
De păgâni să o ferescă
Și ca Domnu, să o domniască!
(V. Alexandri.)

35. Nourii și plóea.

Nourii, cari de multe ori 'i vedemu fugîndu pe ceriu, nu suntu altă ceva, de cătu o cētă ce stă susu în aeru. Nourii se vedu sub diferite figuri. Noi scimu că aerulu, cu cătu se depărtéză de la pământu, cu atātu se recesece mai multu ; de aceea, când după o secită mare, se ridică mulți aburi în aerulu de susu, atunci se forméză nourii cei negri, cari întunecă sórele și stărnescu furtunele cele mari. Când doi nouri suntu goniți de vântu unulu pe sub altulu, atunci ei se lovescu cu atâta putere, în cătu saru din ei scînteile, ce le vedemu ca nisce segeți ; Aceste scînteii, se numescu **fulgeru**. La eșirea din nouri a fulgerului, se face unu vuetu, care se numescu **tunetu**. Fulgerulu curăță aerulu de multe necurățenii ; însă când tună și fulgeră grozavu, tóte ființele fugu spēriete și se ascundu.

Nourii suntu formați din mici picături de apă. Când picătorele acele se mērescu prin recelă, atunci fiindu grele, nu mai potu stă susu în aeru ; ei cadu cu repegiune pe pământu. Acēsta se numescu **plóe**. Plóea dar' nu este altă ceva, de cătu nourii prefăcuți în picătore de apă, ce cadu josu. Când plouă, dacă aerulu de josu este mai caldu de cătu celu de susu, picăturile, care trecu prin acestu aeru, se micșuréză de căldură, și atunci țicemu că plouă, par'că cerne prin sită ; ér' dacă aerulu de josu este mai rece și mai plinu de aburi, de cătu celu mai de susu, picătorele de plóe, trecēndu prin acestu aeru, se mărescu fôrte multu ; și atunci țicemu că plouă, par'că tórnă cu cofa. Noi scimu cu toții, că dacă n'ar fi plóe, n'amu putē trăi nici noi, nici animalele ; ba nici plântele. Sermanele flori ! cum se întristéză, plécă frunzele în josu și se vestejescu, când nu plouă multu timpu. Plântele, și mai cu osebire arborii, adună nourii și facu să plóe ; de aceea, vai de locurile cele lipsite de păduri ! căci pe acolo domnescu secetele cele mari și tóte se usucă. Bine facu ómenii când rēssădescu pe lângă fiecare casă și în fie-care grădină, mulți pomi și arbori ; căci pe lângă pómele ce li dau, umbra cu care-i recorescu, i ferescu și de secete mari.—